

Joan Mesquida i Muntaner

Càmfora

*Accèssit de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2011

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2011-P-A-0249-0190

© del text: Joan Mesquida i Muntaner

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premicastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Joan Mesquida i Muntaner

Càmfora

*Accèssit de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2011

El poemari *Càmfora*, de Joan Mesquida i Muntaner, fou guardonat amb un Accèssit al XXXV Premi de Poesia dels Premis Castelltix 2011. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

CÀMFORA

CÀMFORA

Emmudit patològic: el teu pesar m'endola;
fas de l'alba un epíleg, una vall de calcides,
i tot creient que burles la pena que t'assetja
soltes esbarts de mots; mes la sintaxi s'alça
a sòtils imprecisos fins que el monòleg llisca
la calç de les parets.

En un calaix que corca
entelat d'encanteris, guardes l'adolescència;
ramells de gelosies, cartes mig embastades
de tímids juraments, la pols d'unes creences,
un ranci grum de càmfora, la flor romania!...
i una harmònica vella que el nét toca sovint.

Etern convalescent,
tu que al terrat mesures
el gruix de la calitja, dubtes ferm si són ales
els llençols que voleien eixugant un sol trist.
Ignores on et cau el bosc dels que no tornen
i vols la mar devora,

perquè encén escarlates,
tot d'una que la posta mena els llaguts a port.

I la tardor ve nua, i els núvols són de bronze,
i et sents breu com un clap de sol a la cinglera.

LA ULLADA D'UN ESTEL

Dins el front, com un núvol hostil, el boirim anèmic
d'uns pocs hematies.

El temps, avorrit de calendes, se suïcida penjant-se
a les busques del rellotge.

Les mans coneixen plaers,
però resten inertes, gairebé oxidades.

Tan prest la nit torna engrut
de rou i salobre, de fanals agònics i d'arbres baldats,
rastreig devotes paraules,

i gerundis molt immensos,
sense copsar vora meu ni un sol llampó de begònies,
ni percebre un degoteig de nets auspicis
per a calmar aquesta set que aprèn avés de no beure...
I així ens cau la vida;

fatal hipoteca, cruïlla propensa
a fuites inútils, subtil enganyifa que encisa debades.

I, tanmateix, uns quissons insomnes lladren fora vila.

Ara, per dins la giravolta del nostre darrer naufragi,
malda fer cas als argots que ens feren arecs i dignes:
de la mar, les galindaines, la llum que adula el pujol,
i la solitud, que encara ara vol ser nostra...

Tirem l'urc dins una clota amb el jull de les ploreres,
facem vigilants els peixos, i les aus, les més ardides,
sols per guanyar la ullada d'un estel enllà l'últim exili.

AL LEGORIA DEL TEMPS

L'hivern arriba dèbil, tot refregant la porta
amb dits de salabor; deixant una lleu fresa,
com una al·legoria de qualcú que diu prou...
Digues-me coses útils, trobador de cabòries,
versista que tributes una agror de recances
pel fons comú de tots.

I Ulisses no retorna;
ja no s'hissa el velam ni troba la clepsidra.
Cantaire de celísties, fou borda l'endemesa;
vas confondre niguls amb gegants i navilis,
i amb un ceptre d'albons et sentires jerarca.
Avui, net de sospites, ben eximit de culpes,
refies parsimònies pels ambres del matí.

Mes, l'estiu no és segur; són oblidats els ídols
i els crèduls desconfien, ensems el sol desossa
el costellam del cim. Altres solsticis manen;
i s'estronca aquell gorg on t'hi miraves íntim,
poeta narcisista.

Els déus també s'exposen,
quan et mostren dreceres que no duen enlloc.

Esclareix el teu demble de rimes i topònims,
tan prest les sordonaies mustiïn les senderes
i les nereides callin per la mar dels teus mots.

ÉS CERT

És cert que un pleniluni va enlluernar la serra
fent-hi florir gatoses; amb un tan groc misteri,
que encara ara m'espinen uns mites d'infantesa.

Quan per rere bardisses el gener prou s'arronsa,
és cert que es lleven d'hora albares i aigualeres,
i com al mar les quilles enceten verds enigmes
entre fredors i tràngols. Cada instant és temença,
i els peixos veuen fressa de besllums i palangres.

Per descuits i equinoccis ha fet ull la memòria,
i els ceps vells es retorcen embrunits i decrepits
tot augurant rutines d'un demà que vol néixer.
És cert que per la riba s'hi sent moltes vegades
el baticor de l'illa quan els murs l'estrangulen.

El temps em treu de rotllo com terbolí d'arena;
no som d'abans, ni d'ara, ni flaire d'un indici,
ni pinsà d'avinguda, ni aquell goig que intuïrem,
ni marruc dins boscatge, ni l'argent d'una estela.
Just som call d'alè fondo, el pas torçut del caure,
aiguabarreig queixant-se dins torrentera eixuta,
un vers obtús que clama. No sé com discernir-ho.

I rellisquen i es cruïen els lents pinyons dels dies.

INDOLÈNCIA

Malgrat fugin clarors, encara l'aigua trema
vers la cala discreta de cornets i anemones;
on els romponents un dia ornaven tos deliris
amb saluets de nimfes i clavellers d'escuma.

Mes avui, indolent, desisteixes d'anar-hi;
—t'han cobert el sender amb xalets i piscines.

I planys la lassitud de sementeres magres
on cards gòtics voldrien ser altes catedrals,
i et dones a l'atzar més recòndit que trobes,
on l'origen, fa temps, va esgotar les espurnes.
Llimacosa i funesta, com si vingués de mai,
una brisa t'enrampa la pell de les absències,
tot aixecant l'escata d'uns poemes agnòstics.

Per trèmuls horabaixes reblanits de calitges,
i tamarells que ploren la manxiula del nord,
guiat per l'esma blava d'una mar, quasi teva,
retornes fer les passes que tens prou existides;
com el que persegueix un quest de juvenesa,
però, dus devuit anys
multiplicats per quatre.

No deixaràs virtuts;
sols un rim d'estimeres,
i un claperet de dubtes, rosat d'enyors i sal,
per l'advent on copsares neguits i meravelles.

QUAN LA VEU NO RAGI

Quan la veu no ragi que siguin els versos;
focs follets assidus a tantes recances.
Abells remorosos que passen d'incògnit.
Desitjos de pluja per l'ermàs de l'ànima.
Pasquins que voleien prop del paroxisme.
Brulls d'afanys i estimes. Sortilegis càlids.
Càntics i mandoles per àmbits ficticis.
Inconeguts éssers enfilats per l'ànsia.
Fidels emissaris amb noves d'incordi.
Balandres que finten absurdes bordades.
Gitades i estímuls de sordes memòries.
Miroies que salten arran del sarcasme.
Tornaveus insòlits de curtes ventures.
Macips que no cobren ni sou ni paraules.
Rares aus de tinta provant vols excèntrics.
Per dolgudes fosques, minses clarianes.
Miratges de l'estre. Hostes sospitosos.
Adversos silencis. Llacs d'aigües opaques
on s'omplen els odres de la melangia.
Romeus indefensos buscant l'esperança...
Criatures dòcils bategant ancestres.

Si mut em veiéssiu els versos que parlin.

